

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Obdo/87/2020  
Identifikačné číslo spisu: 4612206440  
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2021  
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4612206440.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: AQUATEK, spol. s r.o., so sídlom Pod kalváriou 373, Topoľčany 955 01, IČO: 34 116 117, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Slávik a partneri, s.r.o, nám. M.R. Štefánika 3, Topoľčany 955 01, IČO: 36 861 375, proti žalovaným: 1/ T. A., nar. X.X.XXXX, bytom L. XXXX, XXX XX Č., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Viera Kuruczová, s. r. o., so sídlom Trnavská 68/15, Bratislava - mestská časť Nové Mesto 831 04, IČO: 51 265 656, 2/ Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom L.P. XXXX, XXX XX Č., 3/ T. A., nar. XX.XX.XXXX, L. XXXX, XXX XX Č., oboch zastúpených advokátom JUDr. Baltazárom Mucskom, so sídlom Vajnorská 55, Bratislava - mestská časť Nové Mesto 831 03, o zaplatenie 42.522,68 eur, vedenom na Okresnom súde Čadca, pod sp. zn. 4Cb/1/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/158/2018-697 z 24. apríla 2019, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ m a j ú voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 5. júna 2018, č. k. 4Cb/1/2013-620 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovaným v 1., 2. a 3. rade trovy konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 42.522, 68 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že bol veriteľom spoločnosti NEOFLAM SK, s.r.o., IČO: 44 802 838 (pôvodné obchodné meno: DAFI Slovakia, s. r. o. ), ktorej dodal tovar - sanitu a cenu dodaného tovaru vyúčtoval faktúrami. Žalobca sa proti spoločnosti domáhal zaplatenia kúpnej ceny súdnou cestou ako žalobca, avšak v dôsledku konkurzného konania na spoločnosť zobral žalobu späť. Žalobca nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu, nakoľko ho podala samotná spoločnosť. Konkurzný súd zastavil konkurzné konanie uznesením dňa 21.5.2012 pre nedostatok majetku dlžníka, spoločnosti NEOFLAM SK s.r.o. Od

žalovaných sa žalobca domáha zaplatenia sumy ako škody jemu vzniknutej z titulu nezaplatenia kúpnej ceny. Tvrdil, že žalovaní v 2. a 3. rade, ako bývalí konatelia a žalovaný v 1. rade ako súčasný konateľ spoločnosti NEOFLAM SK s.r.o. porušili svoju povinnosť podať návrh na konkurz najneskôr do 18.3.2010 (termín zostavenia účtovnej závierky spoločnosti za rok 2009) podľa § 11 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Už vtedy im totiž muselo byť známe, že spoločnosť je v predĺžení a nie je schopná platiť. Aj napriek tomu, že jej bolo zrejmé, že nebude schopná platiť sa naďalej zadlžovala. Uvedeným mal žalobca preukázané porušenie povinnosti, vznik škody vo výške kúpnej ceny, príčinnú súvislosť medzi škodou a porušením povinnosti. Žalobca svoj nárok odvodzoval z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., pričom základom nároku bol obchodný vzťah žalobcu so spoločnosťou NEOFLAM SK s.r.o. Protiprávnym konaním žalovaných bola ich nečinnosť ako konateľov. Tvrdil, že štatutárny orgán bol povinný podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu pod hrozbou osobnej zodpovednosti za škodu tým spôsobenú. Žalovaní v spore poukazovali na tú skutočnosť, že žalobca mal obchodný vzťah so spoločnosťou NEOFLAM SK s.r.o. a nie so žalovanými a súčasne tvrdili, že neboli preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Pokiaľ mal žalobca vedomosť, že spoločnosť NEOFLAM SK s.r.o. je v predĺžení, nemal s ňou obchodovať. Žalovaní tvrdili, že konali s odbornou starostlivosťou.

3. Súd prvej inštancie mal za to, že pasívna legitimácia žalovaných bola daná, nakoľko boli spoločníkmi a konateľmi spoločnosti NEOFLAM SK s.r.o. a vo vzťahu k nim ako spoločníkom a konateľom sa viaže povinnosť tvoriaca predmet sporu. Taktiež mal súd preukázanú nemajetnosť spoločnosti. Po právnej stránke súd prvej inštancie posudzoval nárok vo väzbe na ustanovenie § 11 zákona č. 7/2005 Z. z., pričom predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu je porušenie povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu, skončenie konkurzného konania zrušením konkurzu alebo zastavením konkurzného konania pre nedostatok majetku. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať porušenie povinnosti žalovaných vyhlásiť konkurz - ustáliť časový moment, kedy sa spoločnosť dostala do predĺženia. Súčasne skúmal skutočnosť, v akom rozsahu si škodu spôsobil sám žalobca ako veriteľ tým, že nevyužil svoje oprávnenie a nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu. Dôkaznou povinnosťou žalobcu bolo preukázať, že žalovaný porušil právnu povinnosť, že mu vznikla škoda a v akej výške a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou. Dôkazným bremenom žalovaného boli tvrdenia týkajúce sa zbavenia zodpovednosti za vzniknutú škodu. Žalobca v spore však preukázal len splnenie jednej podmienky a to skončenie konkurzného konania zrušením konkurzu, zastavením konkurzného konania pre nedostatok majetku. Žalobca nepreukázal vznik škody a jej výšku a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti žalovaných podať návrh na vyhlásenie konkurzu, teda neunesol dôkazné bremeno v spore. Z uvedených dôvodov sa súd nezaoberal skúmaním zachovania odbornej starostlivosti žalovaných podľa § 11 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., keď neboli preukázané podmienky zodpovednosti za škodu podľa § 11 zákona č. 7/2005 Z. z. Žalobca nepreukázal časový moment predĺženia, nepreukázal kedy uplynulo 30 dní od predĺženia, čím nepreukázal časový moment vzniku právnej povinnosti žalovaných podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Tým, že táto základná podmienka nebola preukázaná, bolo právne irelevantné sa zaoberať tým, či žalovaní sa dozvedeli alebo mohli dozvedieť o časovom momente vzniku predĺženia a o svojej povinnosti do 30 dní od nepreukázaného časového momentu podať návrh na konkurz. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“).

4. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 24. apríla 2019, č. k. 13Cob/158/2018-697 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovaným v 1., 2. a 3. rade voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

5. Odvolací súd zdôraznil, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Dôkazná povinnosť zaražuje každú zo sporových strán v inom smere. Pokiaľ sa žalobca domáhal uplatneného nároku na náhradu škody v dôsledku porušenia povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu s odkazom na § 11 zákona č. 7/2005 Z. z., tak bol povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať kumulatívne splnenie zákonných predpokladov pre vznik tejto zodpovednosti, t. j. porušenie povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti a

skončenie konkurzného konania zrušením alebo zastavením konkurzného konania. Žalobca na preukázanie predpokladov zodpovednosti za škodu žalovaných predložil dôkazy a navrhol vykonať znalecké dokazovanie na zodpovedanie otázky, či a ak áno, tak kedy sa spoločnosť NEOFLAM SK, s.r.o. dostala do platobnej neschopnosti alebo predĺženia a aký bol jej majetok a záväzky ku dňu, ktorý znalec zistí ako deň, kedy sa dostala do platobnej neschopnosti. Žalobca bol vyzvaný na zloženie preddavku na trovy dôkazov, avšak žalobca zvýšené trovy dôkazov neuhradil, preto súd prvej inštancie znalecké dokazovanie nevykonával a túto skutočnosť stranám sporu oznámil v nadväznosti na § 253 ods. 3 C. s. p. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonáva dôkazy v zásade na návrh, pričom ak sú s dôkazom spojené výdavky, súd môže uložiť povinnosť zložiť preddavok. Ustanovenie § 253 ods. 3 C. s. p., upravuje možnosť súdu dôkaz nevykonať, ak nie sú zložené preddavky na uvedený dôkaz, preto súd prvej inštancie postupoval v danom prípade správne. K výške preddavku odvolací súd poukázal na vyjadrenie znaleckého ústavu, ktorý preddavok požadoval a to vzhľadom na rozsiahlosť znaleckého dokazovania. Pokiaľ žalobca namietal, že svojimi otázkami žiadal zodpovedať odbornú otázku, kedy sa spoločnosť NEOFLAM SK, s.r.o., dostala do platobnej neschopnosti a aký bol jej majetok k tomuto dňu a že nežiadal o zodpovedanie otázok uvedených súdom prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že sa viazali k zodpovedaniu odbornej otázky vzniku zodpovednosti žalovaných za škodu, a to porušeniu povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu. V danom prípade bola naplnená podmienka, že išlo o prípad vyžadujúci si vedecké posúdenie, pričom otázky položené súdom prvej inštancie sa týkali tvrdení žalobcu uvedených v žalobe. Súd prvej inštancie teda postupoval správne. V spore bolo potrebné odborné posúdenie pre ustálenie časového momentu, kedy sa spoločnosť dostala do platobnej neschopnosti a práve táto otázka bola položená súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie mal splnené procesné podmienky na to, aby otázky precizoval, čo nebolo možné považovať za ujmu žalobcu, ako ani za následok zvýšenia preddavku oproti pôvodnej sume. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že uvedeným postupom mu bolo znemožnené uplatňovať procesné práva. Krajský súd konštatoval, že obidvom sporovým stranám boli vytvorené rovnaké podmienky na uplatňovanie ich práv, a preto postupom súdu prvej inštancie nedošlo k zásahu do práv sporových strán. Pre úplnosť dodal, že v prípade nevykonania dôkazu navrhovaného stranou sporu nešlo o postup, ktorým by odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. (porovnaj R 37/1993). Žalobcovi nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku a preto ak navrhol vykonanie dôkazu, s ktorým boli spojené výdavky, bol povinný tieto zaplatiť. Žalobca s poukazom na § 209 C. s. p., mohol predložiť v spore súkromný znalecký posudok, čo však neurobil. Vzhľadom k tomu, že odvolacie dôvody neboli relevantné, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.

6. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolateľ úvodom dovolania poukázal na skutkový stav a predmet sporu, pričom poukázal na argumentáciu odvolacieho súdu uvedenú v bodoch 37. až 44. odôvodnenia jeho rozhodnutia, s ktorou v podstate súhlasil, avšak namietal nesprávnu aplikáciu ustanovení C. s. p., v dôsledku ktorej skutočností nebol vykonaný dôkaz, ktorým bolo možné potvrdiť tvrdenia dôležité pre úspech žalobcu v spore. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne posúdil: a) či možno posúdiť okruh otázok, ktoré navrhol položiť znalcom za účelom vypracovania znaleckého posudku a okruh otázok, ktoré kládol súd, za obsahovo totožné otázky, b) ak nie, tak či súd prvej inštancie mohol klásť otázky znalcom pri absencii dôkazného návrhu niektorej sporovej strany na vykonanie takéhoto dôkazu, c) a aký bol vzťah dôkaznej povinnosti sporových strán a povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu s prípadným dopadom podľa § 253 ods. 3 C. s. p., ak sporové strany navrhujú vykonať znalecký dôkaz zhodným znalcom s obsahovo rôznymi otázkami. Keďže odvolací súd neodstránil vadu, resp. porušenie práva na spravodlivý proces, zaťažil touto vadou aj odvolacie konanie. Dovolateľ tvrdil, že otázky položené ním a súdom prvej inštancie neboli obsahovo totožné, súd prvej inštancie položil otázky, ktoré žalobca nenavrhol riešiť - konkrétne 3. až 6., pričom niektoré z nich žiadali od znalca právne vyhodnotenie veci. Pri otázkach 3. až 6. sa dovolateľ pozastavil z dôvodu, že boli dôvodom pre navýšenie preddavku na trovy znaleckého

dokazovania z pôvodnej sumy 2.000 eur na sumu 6.000 eur, ktorý už žalobca nezložil na účet súdu. Mal za to, že ak súd nariadi vykonanie znaleckého dokazovania vo väčšom rozsahu ako navrhla sporová strana, nemôže byť táto sporová strana zaťažená povinnosťou na zloženie preddavku na plnú cenu pod sankciou podľa § 253 ods. 3 C. s. p. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade podaním zo dňa 20. septembra 2019 a uviedol, že nebola preukázaná prípustnosť, resp. dôvod dovolania v zmysle C. s. p., a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol, resp. aby ho zamietol. Hoci žalobca namietal dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p., z dovolania vyplývala námietka nesprávneho právneho posúdenia a to vo vzťahu k ustanoveniam C. s. p., o dokazovaní a trovách dôkazu. Opätovne namietal tvrdenia, ktoré už boli predmetom prieskumu súdom prvej inštancie ako i odvolacím súdom. Žalovaný v 1. rade zdôraznil, že keďže žalobca nepredložil nové skutočnosti, neboli dané okolnosti na zásah do právoplatných a vykonateľných rozsudkov. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p., nebola daná, ak dovolateľ namietal skutkové okolnosti či nevykonanie dôkazov, pričom žalovaný poukázal na judikáty R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993. Pokiaľ žalobca uvádzal, že niektoré otázky položené súdom prvej inštancie nemohli byť predmetom znaleckého dokazovania a súd nebol oprávnený ich položiť, žalovaný v 1. rade tvrdil, že išlo o subjektívny názor dovolateľa, pričom uvedený rozpor začal žalobca namietat až po zvýšení predpokladaných výdavkov na znalecké dokazovanie. Ustanovenie § 208 ods. 3 C. s. p., v spojení s § 185 ods. 2 podporujú skutočnosť, že súd je oprávnený dávať znalcovi doplňujúce otázky. V danom prípade súd prvej inštancie len doplnil a konkretizoval otázky žalobcu a postupoval v súlade so závermi odvolacieho súdu. Tvrdenia žalobcu, že rozšírenie otázok o č. 3 až 6. vyvolali zvýšenie preddavku na trovy dôkazu, neboli preukázané a nevyplývali ani zo stanoviska znaleckej organizácie. Bolo tak zrejme, že k porušeniu procesných ustanovení nedošlo.

9. K dovolaniu sa ďalej vyjadrili žalovaní v 2. a 3. rade podaním zo dňa 20. septembra 2019, pričom rozsudok odvolacieho súdu považovali za vecne správny a zohľadňujúci skutkový stav a dôkazné prostriedky predložené a vykonané v konaní. Zdôraznili, že žalobca bol pánom sporu a mal povinnosť preukázať svoje tvrdenia, nielen ich tvrdiť. Žalobca mal možnosť voči uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že nevykoná znalecké dokazovanie, podať sťažnosť, čo však neurobil a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Skutočnosť, že žalobca nezabezpečil ani súkromný znalecký posudok tak nemohla byť na ťarchu žalovaných. Žalobcovi tak nebolo znemožnené uplatnenie spravodlivosti. Žalovaní mali za to, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p., ďalej uviedol, že z podania znaleckého ústavu nevyplývalo, že zvýšenie preddavku na trovy znaleckého dokazovania bolo spôsobené otázkami súdu prvej inštancie. Na záver uviedli, že dovolací dôvod nebol naplnený a s poukazom na § 447 písm. f) C. s. p., navrhli dovolanie odmietnuť a žalovaným priznať náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

10. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaných k dovolaniu nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

12. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

14. Podľa § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v

konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

15. Podľa § 440 C. s. p., dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

16. Podľa § 447 písm. c) C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

17. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) C. s. p. V predmetnej veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom tak, že žalobe žalobcu vyhovel. Odvolací súd na základe odvolania žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Dovoláním napadnuté rozhodnutie má teda charakter rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

18. Nakoľko je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, skúmal prípustnosť dovolania podľa dovolateľom namietaného dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu ustanovení C. s. p., v dôsledku ktorej skutočnosti nebol vykonaný dôkaz, ktorým bolo možné potvrdiť tvrdenia dôležité pre úspech žalobcu v spore. Tvrdil, že odvolací súd nesprávne posúdil otázky na znalecké dokazovanie položené ním a súdom, ktoré neboli obsahom totožné, či súd mohol klásť otázky znalcom a aký bol vzťah dôkaznej povinnosti sporových strán a povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu s prípadným dopadom podľa § 253 ods. 3 C. s. p., ak sporové strany navrhujú vykonať znalecký dôkaz zhodným znalcom s obsahovo rôznymi otázkami. Mal za to, že ak súd nariadi vykonanie znaleckého dokazovania vo väčšom rozsahu ako navrhla sporová strana, nemôže byť táto sporová strana zaťažaná povinnosťou na zloženie preddavku na plnú cenu pod sankciou podľa § 253 ods. 3 C. s. p.

19. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

22. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že dovolateľ namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý nedostatok nebol odstránený v odvolacom konaní, keď súd zamietol žalobu žalobcu, pretože nepreukázal jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu žalovaných, ktorá skutočnosť mala vyplývať zo znaleckého dokazovania. Dovolací súd s ohľadom na tvrdenia žalobcu považuje za nevyhnutné uviesť, že v sporovom konaní sa uplatňuje kontradiktórny princíp, v rámci

ktorého je dôkazná iniciatíva prejavom aktivity strán sporu. Súd zisťuje skutkový stav na základe vykonania dôkazov, ktoré boli v konaní navrhnuté. Ide o prejednací zásadu, v rámci ktorej strany zodpovedajú za navrhnutie a predloženie dôkazných prostriedkov vo svoj prospech a za procesné dôsledky vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Preddavok na trovy dôkazu predstavuje peňažnú sumu, ktorá zodpovedá predpokladaným nákladom spojeným s obstaraním dôkazného prostriedku a s vykonaním dôkazu. Súd identifikuje optimálnu výšku preddavku. V režime C. s. p., je znalecké dokazovanie ex lege povinne preddavkované. S ohľadom na uvedené, keď v predmetnom spore súd prvej inštancie určil výšku preddavku 2000,- eur a následne znalecký ústav požadoval preddavok 6000,- eur, dovolací súd konštatuje, že nevhliadol nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a ani prepojenie navýšenia preddavku na znalecké dokazovanie s navýšením počtu otázok zo strany súdu, a to práve s ohľadom na to, že len znalec pri oboznámení sa otázkami, ktoré má riešiť, vie relevantne odhadnúť výšku preddavku.

23. Dovolací súd ďalej uvádza, že zo žiadneho ustanovenia C. s. p., nevyplýva nemožnosť súdu klásť znalcomu otázky v prípade, ak strana sporu navrhne vykonanie znaleckého posudku. Dovolací súd poukazuje na to, že hoci právo navrhovať dôkazy v spore patrí podľa novej úpravy C. s. p., výsostne stranám sporu, súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 C. s. p.), pričom dokazovaním súd zisťuje skutkové okolnosti dôležité pre spor. Preto súd môže otázky uložené stranou sporu precizovať, dopĺňať, ak to považuje za dôležité pre rozhodnutie v spore. Nie je na ujmu strán sporu, ak súd kladie znalcomu otázky navyše. Dovolací súd ďalej poukazuje na ustanovenie § 253 ods. 2 C. s. p., z ktorého vyplýva povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Túto povinnosť zákon stanovuje obligatórne, pričom následok nesplnenia tejto povinnosti je jasne definovaný v odseku 3 ustanovenia § 253 C. s. p. tak, že súd navrhnutý dôkaz nevykoná. V uznesení č. k. 4Cb/1/2013-590 zo dňa 8. februára 2018, ktorým súd uložil žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy dôkazu v sume 6.000,- eur bol súdom zároveň oboznámený, resp. poučený, že v prípade nezloženia preddavku, súd navrhnutý dôkaz nevykoná. Preto ak uvedeným znaleckým dokazovaním žalobca mienil preukázať opodstatnenosť nároku a nezložil preddavok na trovy na vykonanie uvedeného dôkazu, nemožno riziko spočívajúce v nepreukázaní opodstatnenosti ním tvrdeného nároku, prenášať na súd. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že žalobcovi nebolo znemožnené uplatňovať jemu patriace procesné práva a to aj s ohľadom na to, že proti uzneseniu, ktorým bol zaviazaný na zaplatenie navýšeného preddavku mohol podať sťažnosť. V prípade, ak sa nestotožnil s povinnosťou zložiť preddavok na trovy dôkazu, mohol predložiť súdu prvej inštancie súkromný znalecký posudok s poukazom na § 209 C. s. p., čo však žalobca neurobil. Záverom dovolací súd dopĺňa, že súd nenesie zodpovednosť za výsledok sporu. Dôkazné bremeno leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Preto ak žalobca v danom prípade nepreukázal časový moment vzniku právnej povinnosti žalovaných podať návrh na konkurz, znáša dôsledky neunesenia dôkazného bremena.

24. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie, nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmvanej veci tak nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) C. s. p.

25. V dovolacom konaní úspešným žalovaným vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (ustanovenie § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p.). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

26. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.